

ere udkomne i de senere Aar; i hvilke Bøderne udtryffeligt ere henvisste til de Fattiges Kasser. Og det er nu vel ganske vist, at der har været reist Modstand derimod fra enkelte Sider; men denne Modstand har dog ikke været stærkere, end at den har ladet sig overvinde, ligesom det jo overhovedet vilde være besynderligt, om der her i den lovgivende Forsamling skulde fremkomme Forslag i nogen Retning, som ikke skulde møde Modstand nogetsteds. Da nu de Indvendinger, der ved andre Love have været reiste mod at henlægge Bøder til de Fattiges Kasser, ikke have haft en saadan Styrke, at de have kunnet trænge igjennem, saa forekommer det mig heller ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved nu ved den her foreslaaede Lov at henlægge de i den omhandlede Bøder til de Fattiges Kasser. Naar jeg nys brugte det Udtryk, at jeg kunde sympathisere med Forslaget i det Væsentlige, saa var det, fordi det dog forekommer mig, at det kunde være en nærmere Overbetelse værd, om der ikke burde sondres mellem de to forskjellige Arter af Bøder, der omhandles i Udvalgets § 8, dem, der idømmes ved en offentlig Politiret, og dem, som idømmes efter privat Sagsmaal. Som bekjendt har den sidstnævnte Art af Bøder efter den nuværende Sagtlov været tillagt selve Sagteierne, men jeg troer at vide, at mange Sagteiere altd have haft en vis Modbydelighed for selv at modtage dem, og netop have henviist Indbetalingen deraf til de Kasser, som de ærede Forslagsstillere nu foreslaae som de rette Modtagere. For de Bøders Bedkommende, der blive idømte for ulovlig Sagt, forekommer det mig altsaa at være fuldkommen rigtigt, at de blive henlagte til de Fattiges Kasser. Derimod er jeg i nogen Tvivl om, hvorvidt det Samme kan siges at gjælde om de Bøder, der idømmes ved de offentlige Politiretter, idet Sager, der blive behandlede som offentlige Politiretsager, ogsaa derved mere faae Charakteren af at være Forbrydelser mod det Almene. Jeg skal iøvrigt ikke stemme imod Forslaget af denne Grund; jeg har kun fremsat denne min Bemærkning, ligesom overhovedet alle mine Bemærkninger i denne Sag, til nærmere Overbetelse af mere Sagkyndige, idet jeg haaber, at det maa

lykkes at faae Lovforslaget til at foreligge fra det ærede Udvalgs Haand til tredie Behandling i en saadan Form, saa fuldstøbt og saa efter Landstingets Vilkaar fuldkomment, at der ikke skulde kunne behøves at stille særlige Ændringsforslag til det.

Jessen: Medens Alle synes at have været enige om, at det Lovforslag, som i denne Samling blev forelagt af den høitærede Indenrigsminister om Fredningen af visse nyttige Dyr, var et nyttigt og godt Forslag, der, hvis det havde faaet Lov til at gaae alene, uden Bauskethed vilde kunne have tilbagelagt alle Stadier af Lovgivningsveien, saa er derimod et ganske andet Forhold indtraadt derved, at Sagtlovbestemmelser ere foreslaaede tagne ind med under den samme Lov. Der er nemlig ikke blot her, men vil vistnok ogsaa paa et andet Sted være stor Tvivl om, hvorvidt der er Anledning til at gjøre væsentlig strengere Bestemmelser gjældende med Hensyn til Fredningen af Bilt nu, end der var i Aaret 1851. Det gjælder om det høitærede Udvalgs Betænkning saavel som om, ja nok saa meget om, den høitærede Sagtlovsforlagsindbringers Foredrag, at Diet synes at have været særdeles aabent for Alt, hvad det kunde bidrage til at frede om Sagtens Glæder baade for de nuværende Sagtherrer og for alle deres Efterkommere, bidrage til at frede om, at det Bilt, som nu findes, ikke kommer til aftage. Men jeg troer, at det havde været vel saa nyttigt, om man havde rettet Opmaerksomheden derpaa, hvorvidt den Ret og det Gode, som man saaledes vilde beskytte, ikke kunde antages at ville komme i væsentlige Collisioner med Andres Ret og navnlig med den almindelige Ret, som Folk pleie at have til at værne om deres Eigendomme, og med deres Ret til at disponere over deres værlige Gods. — Det var ikke let at sætte Loven af 25de Marts 1851 igjennem. Ved denne Lov gif man over til at udvide Fredningsbestemmelserne fra Sællig til at gjælde tillige for Enemærker, men der var — det vil Enhver, som enten har deeltaget i Forhandlingerne om den nævnte Lov eller har læst dem, erindre — dengang ikke nogen Tvivl om, at man